

φάσισε νὰ πάη σ' ἄλλο χωριὸ κοιν. Τότες τσ' ὁ βασιλέας τὸ πίστεψε τσ' αὐτὸς τσ' ἀποφάσισε νὰ τὴ στεφανώθῃ (ἐκ παραμυθ.) Αἴγιν. Ἀποφάσσ' αὐτὰ νὰ μείν' ἡ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀποφάσισον αὐτὸ Χαλδ. Ἔκ' ἀποφασίζ' νὰ στέκ' σουμά μ' (δὲν ἀποφασίζει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου) αὐτόθ. Ἀποφασίε νὰ ζάη μοναχά σι (ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μόνη της) Τσακων. Ἀποφασίστηκα καὶ θὰν τὸ κάμω Πελοπν. (Κορινθ.) Ἔτσι εἶδα τὸ λοιπὸ καὶ ἀπόειδα, ἔκαμα τὸ σταυρὸ μου καὶ ἀποφασίστηκα νὰ φύγω ΓΞενόπ. Θέατρ. 3, 112 || Ἄσμ.

Ἔστον ἐρωτά σου στέκομαι καὶ μὲ καταδικώνει καὶ ἐγὼ τὸν ἐποφάσισα καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ γλυτώνῃ Ἰων. (Κρήν.) β) Δι' ἀποφάσεως ὀρίζω τινὰ Γέρ. Κολοκοτρών. 1, 131: Μὲ ἀποφασίζουσιν νὰ πάγω 'ς τὴν Τριπολιτσὰ τὸ γρηγορώτερον. Μετοχ. ἀποφασισμένος = ὠρισμένος Ἡπ.: Φειασμένο εἶναι 'ς τὴ Βενετιά, 'ς τὴν Πόλ' ἀγορασμένο, ἢ μάνα μ' γὰ τὴ νύφη της τὸ 'χει ἀποφασισμένο. γ) Ἐγκρίνω Κρήτ.: Ἄσμ.

Πρώτη βολὰ ποῦ σκέφτηκε νὰ κατεβῇ 'ς τὴ Γρήτη ἐπῆγε 'ς τοῦ πατέρα του νὰ τοῦ τ' ἀποφασίσῃ. 2) Ἀπελπίζομαι περὶ τινος κοιν.: Τὸν ἀποφάσισαν ἢ τὸν ἔχουν ἀποφασισμένο οἱ γιανοῦ (ἐπὶ βαρέως ἀσθενούντος). Ἐκεῖνα τὰ λεφτὰ τ' ἀποφάσισα περὶ, δὲ θὰ τὰ πάρω πίσω κοιν. || Ἄσμ.

Ἐμπαινοβγαίνουν οἱ γιανοῦ καὶ τὴν ἀποφάσισαν Ρόδ. Τ' εἶν' ὁ Στουρνάρις ἄρρωστος βαρὺ γὰ ν' ἀποθάνῃ καὶ τοὺς γιανοῦς ἐφώναξε καὶ τὸν ἀποφασίζουσιν Ἡπ. Ὅχι τὸ γιανοῦ μὲ πολεμοῦν καὶ τρεῖς μοῦ παίρνουν αἷμα καὶ οἱ ἐφτὰ μ' ἀποφάσισαν, κόρη μου, γιὰ τὰ σένα Ζάκ.

Δὲν ἔχω βλεῖ μου ἀπομονή, θάρος νὰ περιμένω, ἀφοῦ μ' ἀποφάσισαν πῶς εἶμαι χτικισμένος Κρήτ. Καὶ μέσ. ἀπελπίζομαι τελείως Κρήτ. Μῆλ. κ. ἀ.: Ἀποφασίστηκα πῶς δὲν θὰν ἤρχου σου γ' ἐφυγα καὶ ἐγὼ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὁ καθὼς ἀποφασίστηκε, | τελείως ἀπελπίστηκε Μῆλ. Μετοχ. ἀποφασισμένος = ἀπελπισμένος σύνηθ.: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀποφασισμένος καὶ θὰ κάμῃ κάμμια τρέλλα. β) Πάνω νὰ ἐλπίζω ἔκ τινος, ἀδιαφορῶ διὰ τι Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἐπεφάσισα ἀσ' σὸν ἐναντὶ μ' - ἀσ' σὸν ζωὴ μ' - ἀσ' σὸν ψὴ μ' Χαλδ. 3) Διακυβεύω, ριψοκινδυνεύω τι σύνηθ.: Δὲν ἀποφασίζω ἐγὼ τὴ ζωὴ μου ἔτσι εὐκόλα. Δὲν ἀποφασίζει αὐτὸς τὰ λεφτὰ του, ἂν δὲν εἶναι σίγουρος πῶς θὰ πετύχῃ σύνηθ. || Ἄσμ.

Στέκομαι καὶ συλλογίζω, | τὴ ζωὴ μου ἀποφασίζω Κρήτ.

β) Μέσ. 1) Διακινδυνεύω τὴν ζωὴν μου, ἀδιαφορῶ διὰ τοὺς κινδύνους Ἀνδρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Σουδεν. Τρίκκ.) κ. ἀ.: Πάμε 'ς τὸ ἰσάρι τσ' ἀποφασίζούμαστε (λέγουν οἱ ἄλλοι ἐν κακοκαιρίᾳ) Ἀνδρ. Ἀποφασίστηκα καὶ ἐτραύξα μπρὸς Ἀρκαδ. 2) Μένω ἀτάραχος, ἀμέριμνος Μακεδ. (Καστορ.): Τί ἀποφασίστηκες ἐκεῖ; Ἀποφασισμένος ἄνθρωπος.

Μετοχ. ἀποφασισμένος = ἀπηυδηκώς, κουρασμένος Κορσ.

ἀποφασιστικά ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποφασιστικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Μὲ ἀπόφασιν, μὲ τόλμην, ἀδιστακτικῶς λόγ. σύνηθ.: Θὰ πάω νὰ ἰδῶ, πρόσσεσε σὲ λίγο ἀποφασιστικά ΚΠαρ. Στὸ ἄλμπουρ. 8.

ἀποφασιστικός ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποφασιστικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. 1) Ὁ δι' οὗ κρίνεται τὸ ἀποτέλεσμα, κρίσιμος λόγ.

σύνηθ.: Μάχη ἀποφασιστική. Χτύπημα ἀποφασιστικό. 2) Τολμηρός, θαρραλέος λόγ. σύνηθ.: Ἀνθρώπος ἀποφασιστικός.

ἀποφασιστὸς ἐπίρρ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποφασιστὸς Τσακων.

Ὁ ἀποφασιστὸς νὰ πράξῃ τι ἰδίᾳ παρὰ τὸν ἄν.: Ἀποφασιστὸς ξεκίνησε νὰ τὸν σκοτώσῃ Λεξ. Δημητρ.

ἀποφάσκω τό, Κέρκ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφασκίω. Ἡ ἀφαίρεσις τῆς φασκίᾶς τῶν νηπίων. Συνών. ξεφάσκω.

ἀποφασκίζω Κέρκ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φασκίω. Ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸ βρέφος τὴν φασκίαν. Συνών. ξεφασκίω.

ἀποφάσουλο τό, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 31. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φασούλι. Πληθ. ὑπόλειμμα φαγητοῦ ἐκ φασολίων: Ἀρχίσανε τὰ γεροντάκια καὶ τρώγανε τ' ἀποφάσουλα.

ἀποφεγγιά ἢ, ΚΠασαγιάνν. ἐν ἐφημερίδι Πρωτεύουσ. 10 Ἰουν. 1921 ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 439 — Λεξ. Δημητρ. ἀπουφεγγιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόφεγγο.

1) Ἀμυδρὸν φῶς Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀπ' ν' ἀπουφεγγιά τ'ν ἀστριῶν γλέπ'νι κάμπ'ος καὶ πηρπατῶν Αἰτωλ. Πβ. ἀπόφεγγο. 2) Ἀντανάκλασις τοῦ φωτός Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: Ῥχόταν ἀπουφεγγιά ἀπ' τ' γούρνα καὶ ἱγλίπα καὶ πηρπάταγα Αἰτωλ. Ἀγνογάλαξες ἀποφεγγιές τῆς ἀκύμαντης θάλασσας ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀντιφεγγιά, ἀντιφεγγίδα 1, ἀντιφεγγισμα. 3) Ἀκτινοβολία πνεύματος ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 439: Κάθε λόγος ποῦ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα της τὸ τριανταφυλλὶ ἔμοιαζε σὰ νὰ εἶναι γλυκειὰ τοῦ νοῦ της ἀποφεγγιά.

ἀπόφεγγο τό, Πελοπν. (Οἶν.) — ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 25 ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 69 — (Νουμᾶς 1910 σ. 213) ἀποφεγγί ΓΨυχάρ. Ταξίδι 10.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φέγγο. Τὸ οἶνει ὑπόλειμμα τοῦ φωτός, φῶς καθιστάμενον ἀμυδρὸν ἐνθ' ἄν.: Τοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀπόφεγγο ΙΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.: Ἐνα ἀπόφεγγο ἔτρεμε μονάχα μέσ' 'ς τὴ σκοτεινιά (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) Νὰ μὴν ξεχνοῦμε κιόλας πῶς καὶ ἀχτιδοῦλλες κρύβονται κάποιες καὶ σὲ κείνα... τ' ἀποφέγγμα, ποῦ δὲν εἶναι μήτε σκοτιάδι μήτε φῶς ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. Καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπου: Ἡ ὄψις της φυλάει τ' ἀπόφεγγο ἀπὸ τὸ βασίλειμα τῆς νεότητος (ὑπόλειμμα λάμψεως ἀπὸ τὴν νεότητά της) ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀποφεγγιά 1.

ἀπόφελλο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος — Κορ. Ἀτ. 1, 79 Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φελλί. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Τὸ ὑπόλειμμα τοῦ τρωγομένου τεμαχίου ἄρτου ἐνθ' ἄν.: Ρίξε τ' ἀπόφελλο τοῦ σκύλλου Χίος Δὲν εἶμ' ἐὼ γὰ νὰ πάω νὰ παραστέκω πούδετα νὰ τρώ ἀπόφελλα Ἀπύρανθ. Συνών. ἀπόκομμα 1 β, ἀποκομματὰ 2. Πβ. ἀποφάει.

ἀποφέρνω, ἀποφέρω λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποφέρνω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποφέρω. 1) Φέρω, ἀποδίδω ὡς εἰσόδημα, ἐπὶ κτήματος ἢ καὶ χρηματικῆς περιουσίας λόγ. σύνηθ.: Τὸ κτήμα αὐτὸ ἀποφέρει δέκα χιλιάδες δραχμὲς τὸ χρόνον λόγ. σύνηθ. 2) Ἀπο-

βάλλω τὴν σφοδρότητα, τὴν δύναμιν, τὴν ὀξύτητα κττ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): *θυμωμένος ἐνι, ἄσ' τον ἄς ἀποφέρ' λίγον Οἶν.* || Φρ. *'Αποφέρ' ἡ καρδία μ'* (ἀνακουφίζεται) Κερασ. Συνών. *ξεθυμαίνω.*

ἀποφεύγω λόγ. κοιν. ἀπουφεύγου βόρ. ιδιῶμ. ἀποφεύω Πόντ. ἀποφύγω Πελοπν. (Λακων.) ἀποφύου Τσακων. *'ποφεύγω* Ἰων. ('Αλάτσατ.) *'ποφεύγου* Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) *'πουφέου* Εὐβ. (Σρόπον.)

Τὸ ἀρχ. ἀποφεύγω.

1) Ἐκφεύγω, ἐκκλίνω, ἀπέχω ἀπὸ τινος λόγ. κοιν. καὶ Πόντ.: *'Αποφεύγω τὸν κακὸν ἀνθρώπο - τὰ ἔξοδα - τὴ δουλειὰ - τὸν κόπο* κττ. *'Αποφεύγω* νὰ φάγω πολὺ, γιατί ὑποφέρω ἀπὸ τὸ στομάχι μου λόγ. κοιν. *Δὲν μποροῦμε ν' ἀποφύωμεν ἀπὸ 'φρτὴ τὴ δουλειὰ* Κίμωλ. *Εἶδα πῶς αὐτὴ λοξοδρομοῦσε, σὰν νὰ 'θελε νὰ τὸν ἀποφύγῃ* ΔΒουτυρ. *'Επανάστ. ζῶων 76* || Φρ. *'Αποφεύ' με* (μόριον τοῦ φαγητοῦ ἢ ποτοῦ ἐκκλίνει πρὸς τὸν λάρυγγά μου καθ' ἣν ὥραν καταπίνω καὶ προκαλεῖ βῆχα Πόντ. Πβ. φρ. ἀποστέκ' με). *'Επέφυεν ἄτον* (τοῦ ξέφυγεν ἐνν. ἢ πορδῆ) Πόντ. || Παροιμ. *'Απ' τὸν ἴσιο δρόμο μὴν 'ποφεύγῃς* (ἔσο πάντοτε εὐθύς) Ἰων. ('Αλάτσατ.) Τὸ ἀλληλοπαθεῖς ἀποφεύγονται = ἀποφεύγουσιν ἀλλήλους, ἀποφεύγει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον λόγ. σύνθηθ. Συνών. ἀποδιώχνω 2. 2) Παραιτοῦμαι δικαίωμάτός μου Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον. κ.ά.): *Τί θέλεις νὰ σοῦ δώσουν νὰ 'πουφύης; Νὰ 'πουφύης ἀπουκεῖ, τοῦ καλὸ ποῦ σοῦ θέλουν* Στρόπον. *'Ο,τι τσαὶ νὰ μοῦ δώσης δὲν 'ποφεύγου* 'πὸ τὸ σπῖτι τοῦ πατέρα μου, τὴν ἀγκουνή μου τὴνε θέλουν Κονίστρ.

ἀποφιλῶ Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φιλῶ. Πβ. καὶ μεταγν. ἐποφιλῶ.

Φιλῶ μετὰ δειλίας: Ἄσμ.

'Ανεκομφᾷ τὸ πόπλωμα, τὴν κάγαν ἀνευρίσκει καὶ δίνει τὴν τῆς λυερῆς, σκύβει καὶ ἀποφιλεῖ τὴν.

ἀποφίντανο τό, ἀμάρτ. ἀποφούντανο Στερελλ. ('Αγρίν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. φιντάνι.

Τὸ τελευταῖον ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φυτωρίου φυτόν.

ἀποφιδί τό, ἀμάρτ. *'ποφιδί* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφιδίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ., τὰ λεπτότατα σκύβαλα τοῦ σίτου ἀπομακρυνόμενα κατὰ τὸ κοσκίνισμα διὰ φυσήματος.

ἀποφιδίζω ἀμάρτ. *'ποφιδίζω* Κύπρ. *'ποφιδῶ* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποπιδίσσω = ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν κριθῆς, βρόμης κττ. Ἰδ. ΔΟίκονομίδ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 63 κέξ.

Διὰ φυσήματος ἀπομακρύνω τὰ μικρότατα σκύβαλα τοῦ σίτου κττ. κατὰ τὸ κοσκίνισμα: *Πάαιν-νε φέρ' μου τὴν ταμπουτῶν νὰ 'ποφιδίσω τὴν λουβάναν* (ταμπουτῶν = εἶδος κοσκίνου, λουβάναν = εἶδος ὀσπρίου). *Τὸ σιτάριν ἐν' 'ποφιδιμένον τὸ 'ἐπαρ' το 'ς τὸν μύλον.*

ἀποφίτισμα τό, ἀμάρτ. *'ποφίτισμαν* Κύπρ. *'ποφίτημαν* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφιδίζω, παρ' ὃ καὶ *'ποφιδῶ*.

Ἡ διὰ φυσήματος ἀπομάκρυνσις τῶν λεπτοτάτων σκυβάλων τοῦ σίτου κατὰ τὸ κοσκίνισμα.

ἀποφλετισιάζω ἀμάρτ. *'ποφλετῶ* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. φλέτσα, παρ' ὃ καὶ λέτσα.

Γίνονται ἰσχνός: *'Ἐν ἔοει νὰ φά, τῶαί 'ποφλετᾷ.*

ἀπόφλησι ἡ, ἀμάρτ. *'πόφλησι* Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφλῶ. Πβ. καὶ μεσν. ἀπόφλησις = ἀπαλλαγὴ ἀπὸ χρέους.

'Εξολόθρευσις, καταστροφὴ τελεία.

ἀποφλοιώνω Νάξ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποφλοιῶ.

'Αφαιρῶ τὸ δέριμα τινός, ἐκδέρω τινά: 'Α σὲ πιάσω, καμένο, θὰ σ' ἀποφλοιώσω! (ἀπειλή).

ἀπόφλουδο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. φλούδι.

1) Ὑπόλειμμα φλοιοῦ. 2) Ὑπόλειμμα πράγματός τινος ἀνευ ἀξίας.

ἀποφλῶ ἀμάρτ. *'ποφλῶ* Κρήτ. Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀποφλῶ.

1) Κάμνω τινά νὰ χάσῃ ἐν παιγνιδίῳ κερδίζων πάντα τὰ παιζόμενα Ρόδ.: *'Επώφλησά τους οὐλδους.* 2) Ἐξολοθρεύω, καταστρέφω τελείως Κρήτ. Ρόδ.: *'Εδήκανε τὰ ὀζά δον 'ς τὸ γῆπο κ' ἐπωφλήσασί μας τονε Κρήτ. Πῆγε ὁ κάττης κ' ἐπώφλησέ μου τὸ τυρὶ αὐτόθι. 'Επώφλησέν τα πλεὸ τὰ κακόμοιρα τὰ πράματα ἢ ἀλαποῦ* (πράματα = πρόβατα) Ρόδ.

ἀπόφοβα ἐπίρρ. ἀμάρτ. *'πόφοβα* Κύπρ. — Δλιτέρτ. Τζιμπρ. τραοῦδ. 3, 95.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀπόφοβος.

'Ανευ φόβου, ἀφόβως: Ποίημ.

Τῶαί 'πόφοβα τὸ 'εμεῖς 'εν-νὰ τοῦ ποῦμεν

τοὺς νόμους του γὰ τέθκοιαν ὁμορφκιὰν

πῶς 'εν ἐν' βολετόν νὰ τοὺς κρατοῦμεν,

γμὰτ' ἔχονμεν τῶαί γαῖμαν τῶαί καρτικιὰν

Δλιτέρτ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀφοβα.

ἀποφοβᾶμαι ἀμάρτ. *'ποφοῦμαι* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φοβᾶμαι.

Παύω νὰ φοβοῦμαι, ἀποβάλλω τὸν φόβον μου: *'Εποφοήθηκα πκζὸν τῶαί πάω τῶαί νύχταν μαγιχός μου εἰς τ' ἀμπέ-λιν.* Συνών. ἀποφοβίζω.

ἀποφοβίζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φοβίζω.

Κάμνω τινά νὰ παύσῃ νὰ φοβᾶται: *'Αποφόβ'σον ἄτον.* Συνών. *ξεφοβίζω.* Καὶ ἀμτβ. ἀποβάλλω τὸν φόβον μου, παύω φοβούμενος: *'Επεφόβ'σα κ' ἔρθα. Τὰ πρῶτα τὰ ἡμέρας ἐφοῦντον τὸν δέσκαλον, ὑστερία ἅμα ἐπεφόβ'σεν κ' ἔλεγεν τὸ μάθεμαν ἄτ'.* Συνών. ἀποφοβᾶμαι, *ξεφοβίζομαι* (ἰδ. *ξεφοβίζω*).

ἀποφόβισμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀποφόβιγμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφοβίζω.

'Αποβολὴ τοῦ φόβου, ἀναθάρσις.

ἀποφορά ἡ, κοιν. ἀπουφορὰ Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. *'ποφορά* Πελοπν. (Μάν.) *'πουφορὰ* Εὐβ. (Στρόπον.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀποφορά. Πβ. JKalitsunakis Mittelneugr. Erklär. 11.

1) Δυσάρεστος ὁσμή, δυσωδία, δυσοσμία κοιν.: *'Εχει ἀποφορά τὸ στόμα του - τὸ σῶμα του* κττ. *Βγάνουν ἀποφορά τὰ πόδια του. 'Αποφορά τοῦ κλούβιου ἀβγοῦ - τοῦ ψαριοῦ* κττ. *'Αποφορά βαρελλιοῦ - ποτηριοῦ* κττ. *Βγάζει μεγάλη ἀποφορά αὐτὸ τὸ μέρος.* Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Συνών. ἀποφοράδα 1, βόχα. 2) Τὸ μετὰ τὸ πότισμα ρέον εἰς τοὺς αὐλακας ὀλίγον ὕδωρ Ἄνδρ. Συνών. ἀπόρροια.

